

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

[Η μυστηριώδης δολοφονία του καθηγητού Πάρκμαν]

Α σάς άφηγηθούμε σήμερα ένα από τα τρομερότερα εγκλήματα, που αναφέρουν τ' αστυνομικά χρονικά της 'Αμερικής — πλουσιώτατα, άλλωστε, σε τέτοιου είδους συνταρακτικές υποθέσεις — ένα εγκλημα, που βγαίνει από τα συνηθισμένα πλαίσια του κακούργηματος, γιατί ο δράστης του δεν ήταν ένας απλός άνοδος άνθρωπος ή έγκριτος, μα ένας από τους μεγαλύτερους επιστήμονες των 'Ηνωμένων Πολιτειών ...

Τό μεσημέρι της 20ής Νοεμβρίου 1851 ή έφημερίδες της Βοστώνης άνήγγειλαν μ' έκτακτα παραρτήματα — ως σημειωθή με την ευκαιρία αυτή ότι στην 'Αμερική ένεκαίνισθη το σύστημα της εκδόσεως παραρτημάτων — μια καταπληκτική είδησις : 'Ο καθηγητής Πάρκμαν, ένας επιστήμων γνωστός και σεβαστός σ' όλη την πόλη, είχε εξαφανιστεί πρό δύο ήμερών, χωρίς να δώσει από τότε σημεία ζωής. Στις 18 του ίδιου μηνός έφηνε από τό σπίτι του κατά τις 1 μ. μ., όπως πάντοτε, πέρασε από ένα παντοπωλείο, έπε να του ετοιμάσουν διάφορα τρόφιμα, τά όποια θα έπαιρνε στό γυρισμό, και τράβηξε για την 'Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου, για τό τακτικό του μάθημα. Και από τη στιγμή εκείνη εξαφανίστηκε, χωρίς να μπορέσει κανείς να μάθι τί απέγινε ...

'Η είδησις αυτή προσέξινε ζοφερή αίσθησις σ' όλη τη Βοστώνη. 'Ο καθηγητής Πάρκμαν ήταν γνωστός μέχρι του σημείου να γίνει λαοφιλής τύπος. Ψηλός, άδύνατος, τακτικός στην εργασία του, διαβόητος για την καλώςήν, τη σοφία και...την άφηρημάδα του, έθεωρείτο άντιπροσωπευτικός τύπος του καθηγητού, που είνε άφοσιωμένος ολόκληρος στην επιστήμη του και άδιαφορός για ό,τι γίνεται γύρω του. 'Οστόσο, ο Πάρκμαν είχε και ένα άλλο γνώρισμα, που τον έκανε άντιπαθητικό σ' όρισμένους κύκλους. 'Η καλή του οικονομική κατάστασις του επέτρεπε να βοηθή χρηματικά τους συναδέλφους του και τους φοιτητάς, με μόνη τη διαφορά, ότι ενώ στην άρχή δάνειζε χορημιά δεξιά και άριστερά με συγκληνική προθυμία, αργότερα ήταν έκανός να στείλη τους όφειλέτες του στη φυλακή, για να πάρη πίσω τά δανεικά ...

'Η άστυνομία, ύστερ' από άλληλάλληλες έρευνες και άνακρίσεις, μπόρεσε να μάθι ότι ο τελευταίος άνθρωπος που είχε δη τον Πάρκμαν πριν από την εξαφάνισι του, ήταν ο καθηγητής Βέμπστερ — ένας από τους μεγαλύτερους χημικούς της 'Αμερικής, μα έπιστημονική κορυφή, μέλος της Βασιλικής 'Ακαδημίας του Λονδίνου και της 'Αυτοκρατορικής της Πετροπόλεως. 'Ο Βέμπστερ ήταν τότε έξήντα περίπου χρόνων, μα βασίστανε πολύ καλά. Ψηλόσωμος, πάντοτε καλοντυμένος, έξιπνος, ενχάριτος σι παρέα, έρασιτέχνης μουσικός, ήταν περιζήτητος σ' όλα τά άριστοκρατικά σαλόνια της πόλεως. 'Οστόσο, ο Βέμπστερ δεν ήταν ευχάριστος από την τύχη του. 'Η ζωή που έκανε απαιτούσε πολλά έξοδα και ο σπάταλος καθηγητής παρσιονότανε διαρκώς για χρηματικές άνάγκες. Τον τελευταίο μάλιστα καιρό βρισκότανε σε πραγματική άπόγνωσι, επειδή ο καθηγητής Πάρκμαν, στον όποιο χρωστούσε δύομισι χιλιάδες δολάρια, τον άπειλούσε ότι θα τον βάλη φυλακή, άν δεν του εοφλήση τό χρέος ...

'Η άστυνομία, λοιπόν, κατώρθωσε να εξακριβώσει ότι στις 18 Νοεμβρίου ο καθηγητής Βέμπστερ εργαζόταν ακόμα στο άμφιθέατρο του Πανεπιστημίου, όταν ο Πάρκμαν έφηνε από τό παντοπωλείο, κατευθυνόμενος πρός την τάξη του. 'Ο Βέμπστερ κατέθεσε στην άνάκρισι ότι είδε πράγματι κείνη τη μέρα τον συνάδελφό του και ότι έκαναν μιά συζήτησι ιδιωτικής φύσεως, της όποιας τις λεπτομέρειες δεν τις θυμότανε πειά... Μιά έρευνα στα έγγραφή της 'Ιατρικής Σχολής δεν έφερε κανένα άποτέλεσμα.

Στό μεταξύ όμως ή άστυνομία έπαιρνε μιά άνώνη επιστολή, ή όποια σφραγισμένη και μιά φωνή σιγαλή και τρυφερή μουρμουρίζει στό αυτιά της :

—'Όστε κομόσουν, μικρούλα μου ; ... Σ' έκανα και περιμένες ; ... Συγχώρεσέ με όμως, γιατί άδιετέθησέ απ' τον παληόκαιρο ή μητέρα μου κι έμεινα λιγάκι περισσότερο μαζί της ...

Στενάξει από ευνυχία ή 'Εδιθ, ξυπνάει έντελώς, και τινάζοντας τό κεφαλάκι της, για να διώξη τον εφιάλητη, που τόσο την τρομάζε, λέει :

—Πώς ήρθες, χρυσέ μου, και δεν σ' ένοιωσα ; Κι' εκείνος άπαντά τσαχνικά :

—Ξεχνάς τό ιδιαίτερο κλειδάκι που μου χάρισες ; Τό θυμάται τώρα ή 'Εδιθ, οοδίζει έλαφρά από ντροπή, και φιλεί τον άγαπημένο της με δίχνα, μουρμουρίζοντας :

—'Όνειρο ήταν, όνειρο... Στό διάβολο... αυτός ο άχρειος ο διάβολος ! Μά κατατρόμαξε ο γρονθοκτής ...

Έλεγε μεταξύ άλλων :

—'Ο καθηγητής Πάρκμαν έπεθεόσθη στο άτμόπλοιο 'Ηράκλειον', κατευθυνόμενος στην 'Αυστραλία.

'Ο γοαρκός χαρακτήρ της επιστολής αυτής ήταν παραποιημένος. 'Η άστυνομία δεν μπόρεσε να εξακριβώσει την ταυτότητα του άποστολέως. Κι' εξακολουθούσε, για τους τύπους πειά, τις έρευνές της, όταν ξαφνικά ή άνακρίσεις πήραν άλλη κατεύτησι, χάρις...στην άσφρησι ενός κλητήρος του Πανεπιστημίου, ο όποιος ένοιωσε άνεκαθεν ζοφερή αντίπαθεια έναντιον του καθηγητού Βέμπστερ.

'Ο Εδφραίμ Αίτλεφλντ — έτσι λεγότανε ο κλητήρας αυτός — θυμήθηκε ότι στις 19 Νοεμβρίου, την επομένη δηλαδή της εξαφανίσεως του Πάρκμαν, ο Βέμπστερ τον παρακάλεσε να του προμηθεύση χαρτί περιτυλίγματος και ένα μεγάλο κουτί. Συγχρόνως του έπε ν' άνάγη μια καλή φωτιά στο τζάκι του εργαστηρίου... 'Από τη μέρα εκείνη ή φωτιά δεν έπαινε να κείνη στο τζάκι, που σκόρπριζε μιά δυνατή άνυπόφορη μυρωδιά... Τό πιο περίεργο σ' όλη αυτή την ιστορία, είνε πως ο καθηγητής Βέμπστερ είχε κλειδώσει τό εργαστήριο, παίρνοντας τό κλειδί μαζί του, για να μη μπορέ να μη κανείς εκεί μέσα...

'Ο Αίτλεφλντ τά βρήκε όλα αυτά πολύ ύποπτα και άποφάσισε να προσπαθήσει να εξαχνίσει μόνος του τό μυστήριο αυτό, χωρίς να πη σε κανένα τίποτα. Σεβίδωσε, λοιπόν, μια νύχτα την κλειδαριά, μπριε στο εργαστήριο, έψαξε παντού και βρήκε σ' ένα ράφι μερικά κομμάτια άπανθρακωμένου κρέατος, άνθρωπινα κόκαλα, ένα κρανίο και μιά σιγόνα με όλα τά δόντια της ...

'Η πρώτη δουλειά του κλητήρος ήταν να παραδώση τά μακάβρια αυτά ερήματα στην άστυνομία.

Και ο καθηγητής Βέμπστερ συνελήφθη άμέως !...

'Από τη στιγμή εκείνη ή άστυνομία άρχισε να συγκεντρώνει άλληλάλληλες άποδείξεις της ένοχής του σοφού χημικού. Στη διάρκεια της έρευνής που έγινε στο εργαστήριο του, ο Βέμπστερ στεκότανε διαρκώς μπροστά σ' ένα ντουλάπι, σαν να ήθελε να τό κρύψη με τό ψηλό άνάστημά του, και δεν έπαινε να ερωνεύεται τον άνακριτή και τ' άστυνομικά όργανα.

—Γιατί άργείτε να μου άποδείξετε — έλεγε — πως εγώ σκότωσα τον Πάρκμαν και έκαπα ύστερα τό πτώμα του ; 'Ανυπομονώ να βεβαιωθώ και ο ίδιος πως έκανα τό τρομερό αυτό εγκλημα !... Αυτό θα ήταν πολύ ένδιαφέρον, μα την άλήθεια !...

'Οστόσο, ένας άστυνομικός πρόσεξε στο τέλος πως ο Βέμπστερ στεκόταν πάντοτε μπρος στο ντουλάπι, τον διέταξε να παραμερίσει, έψαξαν στο έρμάκι και βρήκαν μέσα και άλλα κομμάτια άπανθρακωμένου κρέατος ! Και, σαν να μη έφτανε αυτή ή ένδειξι, ο άδελφός του εξαφανισθέντος, ο άδισομώτατος Πάρκμαν, κατέθεσε στην άνάκρισι ότι τό πρωί της 21ης Νοεμβρίου τον είδε ο Βέμπστερ και του άνήγγειλε ότι εοφλήσε τό χρέος του προς τον καθηγητή, ο όποιος μάλιστα τό έδωσε και κανονική άπόδειξι !

'Η άπόδειξις αυτή βρήθηκε, χάρις σε μιά άφηρημάδα του Βέμπστερ ! 'Ο χημικός έκανε...την άνοησία να στείλη από τη φυλακή στη γυναικία του μιά επιστολή, στην όποια της έλεγε πως είχε κρύψει την άπόδειξις αυτή και την παρακαλούσε να την εξαφανίσει με κάθε τρόπο... Τό γράμμα αυτό τό άνοιξε φυσικά ή άστυνομία, πήγε στο σπίτι του Βέμπστερ και κατέσχεσε την άπόδειξι. Οι ειδικοί γραφολόγοι, που την εξέητασαν, βρήκαν όχι μόνονα πως ή ύπογραφη του Πάρκμαν ήταν πλαστογραφημένη, άλλα και ότι τό άνώνημο γράμμα, που αναφέραμε παραπάνω, γράφτηκε από τον ίδιο άνθρωπο που συνέταξε και την άπόδειξι — από τον Βέμπστερ δηλαδή, ο όποιος ήθελε να παραπλανήση την άστυνομία...

'Όστερ' από όλες αυτές τις άποδείξεις, ο Βέμπστερ αναγκάστηκε να ομολογήσει την ένοχη του. 'Ο μεγάλος χημικός, ο έταίρος της Βασιλικής 'Ακαδημίας του Λονδίνου και της 'Αυτοκρατορικής της Πετροπόλεως όμολόγησε ότι παρέσυρε τον καθηγητή Πάρκμαν στο εργαστήριό του, τον σκότωσε, τεμάχισε τό πτώμα του και ύστερα δοκίμασε να τό κρύψη... Και όλα αυτά γιατί δεν είχε να του εοφλήση εκείνο τό χρέος των δύομισι χιλιάδων δολαρίων !...

Στις 13 Φεβρουαρίου 1852 ο καθηγητής Βέμπστερ καταδικαζότανε σε θάνατο. Και στις 28 Μαΐου του ίδιου έτους, ο δήμος του περνούσε τη θηλειά της άγχονής από τό λαμό !...

ΜΕ ΤΡΙΑ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΒΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΜΕΘΗΣ

Οι 'Εβραίοι ποτεούν πως όταν ο Νώε φύτευε τό άμπελόκημα, ο Σατανάς θυσίασε, απ' τη χαρά του, τρία ζώα : 'Ένα πρόβατο, ένα λιοντάρι κι ένα γουρουνό.

Τά ζώα αυτά, λένε οι Ραββίνοι, συμβολίζουν τις τρεις καταστάσεις, που δημιουργεί τό μεθύσι στον άνθρωπο : Πρώτα τον κάνει πρόβατο, ύστερα λιοντάρι και στο τέλος γουρουνό !...

